

Οὐδετέρῃ τῆς ἄκρα κι' ἡσυχία,
κι' ἐν μέσῳ τόσων βρόντων κι' ἀστραπῶν
ἀνέλπιστη και πάλιν εὐτυχία...
ἐδίβα μας κι' ἐδίβα τους λοιπόν.

Μακράν μας κάθε δόλιος Ἰούδας,
και πάλιν ἄμας στέψη δάφνης κλάδος,
ἔρσε και τῆς Φεσσῶς και τῆς Ἀρκούδας,
τῶν αἰωνίων φίλων τῆς Ἑλλάδος.

**Εἰδῶσις τελευταία
κι' ἐλπίς πολλῶν ματαία.**

(Κάποιος ἀπὸ τὴν Βουλὴ
τέτοια σοβαρὰ λαλεῖ.)

Παρ' ἄλλῳ νεῶν κρίσιν στὴν Βουλὴν νὰ προκαλέσῃ
κάποιος Μπέης μὲ τὸ φέσι,
τοῦ Πρωθυπουργοῦ τοῦ πρῆην ἓνας φίλος ἐν τοῖς πρώτοις
κι' Ἐθνικόφρων πατριώτης.

Εἰδ' ἀγρίους Βουλευτὰς
κι' ἐταράχθησαν τὰ πλήθη,
πλὴν ἡ κρίσις κατ' αὐτὰς
λένε πῶς ἀπεσοβήθη.

Μιάς θυέλλης ἀνηκούστου
τὴν αἰτίαν ἐξετάζω,
και τὸν Αἴολον κυττάζω
νὰ φουσκῶνῃ τοῦς ἀσκούς του.

Εἰδ' ἀνωρθωμένας τρίχας
και πολλῶν ἐκόπη βήχας
κι' ἐδαμάσθησαν θυμοί.

Ἄδικα βελάζουσι τράγοι,
πλὴν ἡ κρίσις ἐξερράγη
εὐτυχῶς εἰς τὸ φῶμι.

Και σὲ τούτῃ τὴν ἀντάρα
περιπλέον μὴ πεντάρα
οἱ φωμάδες τάνεβάζουσι.

Τρέχουσι πρόσωπα γνωστὰ
και σὲ φόβουσις ἐμπροστὰ
φιλοσοφικῶς ρεμβάζουσι

Πᾶσι τῆς Βουλῆς ἡ κρίσις,
κι' ἡσυχάζει πάσα κτίσις,

μὰ κι' ὁ Μπέης μὲ τὸ φέσι,
ποῦ μεταλάδῃς δυνατοῦς
θὰ μὰς ἐθγάσῃ στὴν μέση
δλωρὸς διόλου παριττοῦς.

Πᾶν τῆς κρίσεως ἡ φύβριαι;
κι' ἓνας φώναξε γεγές;
κρίμα κρίμα, ποῦ καινούβριαις
δὲν θὰ κάνωμ' ἐκλογαίς.

Ὅθεν πίνετε σὺν Βάκχοι, Φασουλῇ και Περικλέτῳ,
κι' ἐν τῇ κρασοκρατανόβει
μὴ κανεῖς ἀμφιβολέτω
πῶς ἡ τύχη μας θ' ἀνοίξῃ.

Ἄς καταυασοθῶν θυμοὶ
και πηδάτε σὲ μπαλέτα,
κι' ἂν δὲν ἔχετε φῶμι
ν' ἀγοράστε γαλέτα.

Και σὲ κρίσεων καιρῶ
ἂν σὰς φαίνεται ξερῇ
βάζετε τὴν στὸ νερὸ
γιὰ νὰ γίνετῃ χλωρῇ.

Και μικρὰ μεγάλα σπῆτῃα
ἐπως ἄς περνοῦν,
και σὺν ταῦροι νὰ πεισοῦν,
και νὰ τρῶνε σὺν σπουργῆτῃα.

Ὅντως κρίσιμος καιρὸς
και καθ' ἔλα πονηρός,
μὰ και τούτος θὰ περάσῃ.

Και θὰ παίζωμῃ βιολιά,
κι' ἡ φτωχὴ μὰς ἡ κοιλιὰ
δπως ἄλλοτε θὰ δράσῃ.

Μὰ και χάριν συμπολιταί,
τῶν ὕψιστων συμφερόντων
μὴ ποσῶς παρενοχλήτε
τὸ Κουβέρο τῶν γερόντων.

**Ἐξυμνεῖ κι' ὁ Περικλέτος
Μαστιγίου πέμπτον ἔτος.**

Τῆς Κύπρου τὸ Μαστιγίου στὸν πέμπτον χρόνον
ἐφημερὶς σατυρικὴ κι' ἐμμέτρως γραφομένη, (μπαίνει,
ὅπου τὰ φαῖλ' ἀμελικτος κτυπᾷ και μαστιγόνει
κι' ὕπῃρ Πατρίδος αἰρταί κι' ἀληθινὰ πλῆγ' ἔναι.
Διὸ κι' ἔμεις εὐχόμεθα και κατ' αὐτὸν τὸν χρόνον
νὰ δρᾷ μὲ πόθους ἐθνικούς και μὲ Πατρίδος πόνον.